

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FØR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 19

1. OKTOBER 1937

86. Aargang

MISSIONSPRÆSIDENT ALMA L. PETERSEN
MED FAMILIE
FØR AFREJSEN FRA DANMARK OKTOBER 1937.

Farvel til »Stjernen«s Læsere.

Det er med underlige Følelser i vore Hjerter, at vi skriver disse faa Linier og siger »Farvel« til vore Brødre, Søstre og Venner her i Danmark, som vi alle har lært at elske.

Naar vi ser tilbage paa den Tid, vi har tilbragt her mellem jer, forbavses vi over, at Tiden er gaaet saa utrolig hurtigt — og vi er gaaet med den. Men vi forlader dette smukke Land med Hjerterne fyldt af Glæde og Taknemmelighed til vor himmelske Fader for det, som er blevet udført. Vi tør sige, I er i Besiddelse af større og stærkere Tro i Dag end ved vor Ankomst. Dette alene — skulde der ikke være opnaaet andet — er os en Kilde til usigelig Glæde og overbeviser os om, at I følger den Vej, der fører til et bedre Liv og til sidst til — Fuldkommenhed.

Til Grensforstanderne, der har virket, medens vi har været her, Jens P. Hansen, M. P. Thomsen, Frede Thomsen, Emil Thomsen, Marius Paulsen, Niels Andersen, Christian Christiansen, Jes P. Jessen, L. Hansen og Orson B. West siger vi: »Tak for den udmærkede Støtte, I har givet os og for det gode Arbejde, I saa trofast har udført for at rulle Herrens Værk fremad.«

Til I gode Søskende siger vi ogsaa oprigtig Tak, fordi I ikke er blevet trætte af at gøre godt. Maa vi bede jer om at gøre jer endnu større Anstrengelser for at tjene Herren? Vi bærer vort Vidnesbyrd om, at det betaler sig. Der findes ikke noget Middel, hvorved vi lettere kan opnaa Lykke, Tilfredshed og Glæde end ved at leve i Overensstemmelse med Jesu Kristi Evangelium.

Til I gode og trofaste Missionærer: »Tak for jeres loyale Støtte. Vi har lært at elske hver en af jer som vor egen Søn, og paa Grund af jeres Trofasthed har det været en Glæde at arbejde sammen med jer.«

Til vore mange Venner: »Tak for al den Venlighed, I har vist vore Missionærer og for den Tid, I har tilbragt i vore Møder for at høre vort Budskab. Vi vilde ønske, vi havde Ord, der kunde udtrykke vor Kærlighed til jer og

Paaskønnelse af jer. Der er flere Mennesker i Verden i Dag, som hungrer efter Venlighed, Sympati og Kærlighed, end der er Mennesker, der hungrer efter Brød.

Vi siger nu »Farvel« til jer alle og som Tak for al jeres Venlighed ønsker vi at efterlade os vor Kærlighed og vore Velsignelser.

Som et sidste Ord til vore kære Søskende: »Lev trofast i Overensstemmelse med jeres Religion og søg først Guds Rige.« Maa Gud velsigne jer alle er vor ydmyge Bøn.

*Eders Søskende og Venner
Alma L. Petersen og Familie.*

Et andet Farvel.

Før vi forlader Danmark, ønsker vi at takke Søskende og Venner for Deres Godhed imod os. Vi er taknemmelige for det Privilegium, vi har haft at komme til dette Land, for vi er kommet til at holde af det danske Folk.

Vi ved, at vi har været beskæftiget med det vidunderligste Arbejde, der er - Herrens Arbejde - og ved Samarbejde med jer har vi lært at elske jer.

Maa Gud velsigne Søskende og Venner her i Danmark, at de maa faa Glæde og Lykke i Evangeliet, og at Kirken maa vokse og trives i Fremtiden er vort Ønske.

Lillian og Le Moyne Petersen.

Den nye Missionspræsident.

Præsident Mark B. Garff og Hustru vil antagelig komme til Danmark omkring den 10. Oktober. De forlader New-York den 30. September ombord paa »Gripsholm«.

Vi skal senere komme tilbage til deres Ankomst, men haaber, at de maa faa en lykkelig Overrejse!

Det fuldkomne Liv

— af Nephi Jensen. —

Jesus Kristus er Verdens eneste Eksempel paa det fuldkomne Liv. Han kom ind i en Verden, hvor Fejltagelse og Hykleri næsten holdtes i Ære; men hans Hjerte bevægedes aldrig af forløren Smiger bort fra den himmelsendte Sandhed, han kom for at lære. Han saa Hulheden i den muntre sociale Svikmølle, men lod sig ikke bedrage af dens Tomhed. Han saa ufattelig Rigdom omgivet af krybende Tjenerne og valgte selv at blive alles Tjener. Omkring ham var overfladiske Sjæle, der søgte efter Magelighed, og han fandt sin Sjæls Storhed under Byrden af Verdens Sorger og Bekymringer, som han bar.

Han omgikkes syndige Mennesker, men tog aldrig Del i deres Laster. Han saa den materielle Rigdoms Pragt, men gjorde aldrig Fordring paa blot et ensomt Sted, hvor han kunde lægge sit Hoved. Han saa jordisk Herlighed, men blev aldrig fanget af dens Glitter og Stads. Han stod rank overfor den verdslige Magt, og var aldrig krybende overfor Undertrykkelse. Han besøgte de fattige, de foragtede og de udstødte og gav dem i rigt Maal af sin ubegrænsede Sympati. Med en Kærlighed, der havde sit Udspring i hans eget rene Hjerte, hævede han de udstødte og elendige til Hæder og Renhedens Skønhed. Han aflagde Besøg hos de syge, gengav dem deres Helbred, Styrke til de svage, Synet til de blinde og Hørelsen til de døve. Han var kendt med Sorg og blandede sine egne Taarer med Menneskenes Taarer. Han blev forhaanet, men svarede aldrig med Haansord. Der blev spyttet paa ham, men han tabte ikke Fatningen. Han var hadet og elskede dem, som hadede ham. Han led en frygtelig Død og velsignede dem, som korsfæstede ham. Hans fuldkomne, sejrige Liv fik Skeptikeren Rousseau til at sige: »Sokrates døde som en Filosof, Jesus Kristus som en Gud.«

En sand Sidste Dages Hellig.

1. En sand Sidste Dages Hellig arbejder for en god Sag. Den dovne er ikke tro mod sine Idealer. Arbejde — daglig, regelmæssig Arbejde er den bedste Medicin mod Livets Sygdomme, ja, bedre end Alverdens Mediciner.

2. En sand Sidste Dages Hellig holder sig ren. Han undgaar alle de Ting, som han ved er forbudt.

3. En sand Sidste Dages Hellig siger Sandheden. Løgn undergraver Karakteren.

4. En sand Sidste Dages Hellig er oprigtig. Han hader Bluff og Forstillelse, for han ved, at det er Hindringer for Fremgang.

5. En sand Sidste Dages Hellig forsvarer Retten, fordi han ved, at kun Retfærdighed vil bringe Verden Lykke og Sikkerhed.

6. En sand Sidste Dages Hellig bærer sin Del af Ansvar, hvorend han er, i det Firma, hvori han er ansat, i Familien han tilhører eller blandt de andre Mennesker, han kommer i Berøring med.

7. En sand Sidste Dages Hellig gør sit Arbejde godt. Han respekterer andre i deres Arbejde. Han forstaar, at mange Mennesker maa arbejde sammen i deres respektive Pladser for at udføre de store Ting i Verden.

8. En sand Sidste Dages Hellig udvikler Selvkontrol. I Livets kritiske Øjeblikke bevarer han stadig Selvbeherkselsen og gør altid sit bedste. Han er langsom til Vrede, men hurtig til at handle, naar det gælder Retfærdigheden.

9. En sand Sidste Dages Hellig er frejdig og glad og har altid et venligt Ord tilovers for dem, han møder paa sin Vej.

10. En sand Sidste Dages Hellig er modig. Han erkender, at der er givet Mennesket Magt til at overvinde Vanskeligheder og sikre sig Herredømmet over hele Jorden. Med et saadant Mod skal han vinde. Mennesket med en høj Moral vil altid blive Sejrrherre.

11. En sand Sidste Dages Hellig forstaar, at han ikke kender alle Ting, og at de, der indtager høje Stillinger ofte har et Overblik, han ikke selv besidder. Derfor er han ikke bange for søge Raad hos dem, der er over ham eller, hvem han kan stole paa; han er ej heller uvillig til at handle i Overensstemmelse med det Raad, han modtager. Han søger og benytter al Sandhed.

12. En sand Sidste Dages Hellig forsøger at gaa gennem Livet paa en saadan Maade, at han kan holde sit Hoved højt og se sine Medmennesker ind i Ansigtet uden Frygt og Skam.

13. En sand Sidste Dages Hellig lever saadan, at han har Fred med Gud.

Guds Herlighed er Intelligens eller med andre Ord: Lys og Sandhed. Pagtens Bog 93: 36.

Bønnens Magt

af Gerda Beyer.

Gud taler til os gennem sin vidunderlige Natur, gennem sine Aabenbaringer og ved sin Aands Indflydelse. Men dette er ikke nok. Vi maa ogsaa staa i vedvarende Forbindelse med Gud, for at vi kan have virkeligt Samfund med vor himmelske Fader. Vi kan tænke paa ham formedelst hans Gerninger, hans Naade og hans Velsignelser, dette er dog heller ikke nok for os. *Vi maa have Del i Gud*, og det faar vi, naar vi samtaler med ham i Ordets fulde Betydning, at samtale med ham om vort Liv. Ikke fordi det er nødvendigt at fortælle Gud, hvordan vi har det. Gud ved det jo alt sammen, men for at bringe os nærmere i Kontakt med vor himmelske Fader.

Bøn er at oplade Hjertet for Gud som for en Fader.

Mange Mennesker har vidst dette og har benyttet sig af det. Vi læser saa tit i det gamle Testamente om, hvorledes man har henvendt sig til Gud i Bøn, og hvordan Gud har besvaret Bønnerne. Hvordan Israelitterne henvendte sig til Gud i Bøn og bad ham udfri dem fra deres Fjender. Hvorledes de forskellige Profeter har faaet deres Bønner besvarede. Vi husker ogsaa Historien om Kvinden, der bad saa inderlig og ydmygt i Herrens Tempel om at faa et Barn, som hun vilde vie til Herren. Vi hører ogsaa, hvordan hun bliver bønhørt, og at hendes Søn bliver en af Guds Profeter.

Kristus, Guds enbaarne Søn viser os det bedste Eksempel paa Bøn. Da han led sine store Sjælekvaler i Gethsemane, kunde han sige: »Ske din Vilje, ikke min.« — Kristus lærte, at Bønnen er uundværlig. Han lærte sine Disciple, hvordan de skulde bede. Han bød dem henvende sig til Gud hver Dag og kaste al deres Sorg paa ham, og den Forsikring han gav dem om Bønhørelse gælder ikke alene for dem, men ogsaa for os. Han, Guds Søn, der var prøvet i alt, og var fundet uden Synd, han bad ofte til sin himmelske Fader. Kristus, der var et Menneske som os, han følte ogsaa Fristelser, og han vidste, hvor han kunde faa Kraft og Styrke fra til at staa imod. Naar Kristus var mest nedtrykt, følte han Trøst og Opbyggelse, naar han bad, samtalede med sin himmelske Fader. — Naar Frelseren trængte til at bede, han det mest fuldkomne Menneske, hvad saa med os andre, som er saa smaa og svage?

Vi siger: Bønnen er Nøglen til Faderhjertet. Disse Ord er saa sande, som de kan være. Ved Bøn nærmer vi os

Gud, og vi faar da at mærke Guds Kærlighed og Godhed mod os. — Der er visse Ting, der maa opfyldes, før vi kan forvente, at Gud vil høre vore Bønner. — En af de første Betingelser er: at vi maa føle Trang til hans Hjælp. I Es. 44 : 3 staar: »Jeg vil udgyde Vand paa det tørstige og Strømme paa det tørre.« De, som længes efter Retfærdighed, efter Guds Aand, vil alle blive tilfredsstillede. Dersom vi har onde Tanker i vort Hjerte og oppebærer en bevidst Synd, da vil Gud ikke høre os. Han hører kun det bodfærdige, ydmyge Menneskes Bøn. En tredje Betingelse for at faa Guds Bønhørelse er Tro. »Thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, der søger ham. Jesus sagde til sine Disciple: »Alt, hvad I begærer i Bønnen, tro at I skal faa det, saa skal det vederfares eder.«

Mange Mennesker tror saa ofte, at Bønnen er ikke noget for dem. Det er dem, der mener, de er saa store, at de slet ikke behøver Guds Hjælp. Men jeg siger eder, det Menneske vil aldrig blive skabt, der ikke trænger til Bøn. De fleste af os har den Opfattelse, at Bøn behøver vi kun, naar vi trænger til Hjælp, naar vi er sjæleligt nedtrykt. Da synes vi, at den eneste vi kan henvende os til er vor himmelske Fader. Vi finder først Fred i Sindet, naar vi har udøst vort Hjerte for ham. Ikke alene naar vi er sorgbetyngede skulde vi henvende os til ham, men altid naar Lejlighed gives. Tit har jeg bedt om en bestemt Ting, men jeg har ikke faaet den, og saa kan den Tanke fare op i mig: Gud hører ikke min Bøn. Gud hører os altid, han vil altid besvare vore Bønner, men undertiden er vi saa uforstandige og kortsynede, at vi sommetider beder om noget, der ikke vil blive til Velsignelse for os, og Gud vor himmelske Fader svarer i sin Kærlighed paa vore Bønner derved, at han giver os det, som bliver til vort Gavn. Naar det alligevel synes som vore Bønner ikke besvares, saa maa vi holde fast ved Forjættelsen, thi Tiden for Bønhørelsen vil sikkert komme, og vi vil modtage den Velsignelse, vi trænger mest til. Vi gør til Tider Fordring paa, at Bønnen skal besvares paa den Maade, vi selv ønsker det, dette er forkert af os. Gud er for klog og for god til at holde noget tilbage for den, som vandrer oprigtigt paa hans Stier. »Vær derfor ikke bange for at forlade dig paa ham, selvom det ser ud til, at du ikke bliver bønhørt. Husk paa Ordene: »Bed saa skal eder gives.«

I vil sikkert sige, ja det ved vi jo allesammen, men hvordan skal vi bede? Kristus anbefaler særlig Lønkammerbønnen. Der, hvor man er alene, kan man bedre føle Guds Nærværelse, og man kan med større Frimodighed frem-

lægge sine Besværligheder for Gud. Tænk altid paa: at vi kan fortælle Gud alt, om vore Glæder, vore Sorger, vore Bekymringer og vor Frygt. Vi behøver ikke at være bange for at besvære og trætte Gud. Han som ser hver Spurv falde til Jorden, han er ikke ligegyldig for sine Børns Mangler og Trang.

Jeg glemmer aldrig en lille Historie, jeg læste som Barn. Jeg gik i 2. Klasse og havde saaledes lige lært at læse, men da jeg læste denne lille Historie, da var det som blev den prentet i min Hukommelse for altid. Den handler om to smaa Skolepiger. Den ene var den dygtigste Pige i Klassen, den anden var blandt de daarligste. Den dygtige Ragnhild kunde altid sine Lektier, medens Gerd aldrig kunde noget. En Dag gik Gerd hen til Ragnhild og spurgte hende: »Hvordan kan det være, at du altid kan dine Lektier?« Aah, sagde Ragnhild, det er Gud, der hjælper mig. Jeg beder til ham hver Dag, at han vil hjælpe mig, og han hører altid mine Bønner. Gerd tænkte en Del herover, og efter Skoletid gik hun hjem, bad til Gud, at han vilde hjælpe hende, og gik saa ud at lege. Den næste Dag blev Gerd hørt, men kunde slet ingenting. Gerd følte Vreden blusse op i sig, og i Frikvarteret gik hun hen til Ragnhild og sagde: »Det passer jo ikke, hvad du fortalte mig igaar. Gud hjalp mig ikke.« Ragnhild kikkede lidt paa hende, men sagde saa: »Du bad til Gud, og han hjalp dig ikke? Huskede du da selv at læse dine Lektier.« Det havde Gerd glemt. Hun havde bare tænkt paa at komme ud at lege. Ragnhild forklarede nu Gerd, hvordan hun skulde bære sig ad. Jeg behøver ikke at fortælle, at fra den Dag, var der to dygtige Piger i Klassen, nemlig Gerd og Ragnhild.

Denne lille Historie om disse Smaapiger peger hen til hver enkelt af os. Hvor tit har vi ikke bedt til Gud og tænkt, det ordner Gud for mig. Skuffelsen var stor, da vi ikke fik det, vi bad om. Gud mærkede, at vi ikke selv arbejdede for at opnaa det, vi bad om.

Derfor Søskende, bed inderligt og ydmygt til vor Fader, men glem ikke at arbejde lige saa ivrigt for at opnaa det. Hav Tro paa, at I faar det, og I vil faa det.

Naar det ser helt sort ud for os, naar vi ikke har mere Kraft til at staa imod Fristelserne, da bøjer vi vort Hoved og beder i Kristi Navn og faar.

Moses bad, og Israels Fjender blev slaet. — Elias bad, og det regnede ikke i tre Aar, han bad atter, og Regnen kom igen. — Daniel bad, og han gik inellem Løver som de var Lam. — Peters Venner bad, og hans Lænker faldt af ham. — Da Peter og Johannes kom fra det høje Raad og mødte deres Venner, staar der: »Og da de havde bedt,

skjalv Rummet, hvor de var sammen, og alle blev fyldt med den Helligaand og talte Guds Ord med stor Frimodighed.« — Joseph Smith bad, og Guds Riges Evangelium kom atter til Jorden. Vi har selv bedt og har faaet Svar. — Bønnens Magt er forunderlig stor. — Maa vi alle stræbe efter at blive bedre Sidste Dages Hellige ved at henvende os mere til Gud i inderlig Bøn, derom jeg beder i Jesu Kristi Navn.

Redaktionelt.

Et Farvel.

At komme og gaa er Livets Gang. Atter staar vi i Den danske Mission overfor at skulle sige Farvel. Præsident og Søster Alma L. Petersen og deres to Børn vil i nær Fremtid rejse til deres Hjem i Utah.

Det er med Beklagelse vi ser dem forlade os efter godt og vel 3 Aars glimrende Arbejde for Herrens Sag.

Præsident Petersen har i de forløbne Aar gjort saa stor en Indsats for Missionens aandelige Vækst, at Perioden 1934—1937 vil blive betragtet som en lys og lykkelig Tid. Utrættelig har han søgt at indgyde Missionærer, Søskende og vore Venner Tro og Tillid til Herren, aldrig har han undladt at bære sit Vidnesbyrd om det gengivne Evangelium.

Fremfor alt er Præsident Petersen en Troens Mand; hans Tro paa Mormonismen er urokkelig, hans Liv er fyldt af den Tro, som kan indpode andre Mennesker Begejstring for hans Hjertesag; for saadan er det, Evangeliet er virkelig hans Hjertesag, han aander og lever for Evangeliet.

Resultaterne er heller ikke udeblevet; i de forløbne 9 Maaneder af indeværende Aar er der blevet tillagt Kirken mere end et Hundrede Medlemmer, inden Aarets Udgang vil Tallet sikkert blive ca. 150, et Tal, som vistnok ikke er naaet siden 1913.

Søster Eliza Petersen har trofast staaet ved sin Mands Side og paataget sig sin Del af Missionsarbejdet. Hun har sammen med Præsident Petersen besøgt de forskellige Distrikter, hvor hun er blevet meget afholdt. Søster Petersen har ligeledes aflagt utallige Besøg i Søskenes Hjem for at opmuntre og hjælpe. — Søster Petersens Hengivenhed for Evangeliet er velkendt; hun har en absolut Vished i sit

Hjerte om Profeten Josephs guddommelige Kaldelse. Hun har baaret sit Vidnesbyrd over hele Landet om Sandheden, som har bragt hende saa mange lykkelige Timer.

Præsident og Søster Petersens Børn, Lillian og Le Moyne, har trofast fulgt deres Forældre, hvad de ogsaa trygt har kunnet. De kan med Nephi sige: »Jeg var født af retskafne Forældre.« Søster Lillian har taget aktiv Del i Primary-arbejdet, hvor hun med usvækket Interesse har taget sig af Børnene. — Le Moyne har haft den Glæde at blive kaldt paa Mission og har som Missionær udført et godt Stykke Arbejde.

Missionærer, Søsken og Venner i Missionen har glædet sig ved Præsident Petersen og Families Ophold her i Danmark. Vi nedbeder Herrens rigeste Velsignelser over dem, maa de faa en god Rejse hjem over Hav og Land. Maa Fred og Lykke fremdeles være deres Lod i Livet er vort oprigtige Ønske.

Gud vær med Eder.

O. B. W.

Lyset skinner i Mørket og Mørket begriber det ikke

af Figat H. Breum.

Naar Ældsterne fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bærer deres Vidnesbyrd til Verden, at Gud har genoprettet sit Rige paa Jorden for aldrig mere at borttage det igen, bliver de som oftest anset som Fanatikere, der ikke ved, hvad de taler om. Verden tror, at det er umuligt, for noget Menneske at kende Ting, som den ikke kender.

Historien giver mange og gentagne Beviser paa, at Mænd til forskellige Tider har frembragt Ting paa det videnskabelige Omraade, som paa den Tid blev anset som utrolige, men som i Tidens Løb er blevet anerkendt som Kendsgerninger, og som de kommende Slægter ligeledes vil anerkende, medens de, som var Modstandere af disse Ting, vil have deres Navne nedskrevne i Historiens Bøger som fanatiske Sværmere, der uden fornuftig Undersøgelse straks angreb de frembragte Paastande. De synes, at Verden endnu forbliver i den samme Blindhed som deres Forfædre, der forfulgte og myrdede Profeter og Apostle.

Jeg kunde nævne mange Videnskabsmænd, som har forstaaet at udnytte Naturkræfterne og gøre store Opfindelser,

der har sat os i Stand til at krydse de store Oceaner paa faa Dage, Nyheder sendes med Lynets Fart fra Land til Land. Folk kan tale og samtidig se hinanden over uendelige Strækninger. Alle disse Ting var en Gang i Mørke.

Ideer, som Videnskabsmænd gav ud til Verden, blev anset som taabelige og umulige, og straks bekæmpet paa det kraftigste, fordi Modstanderne ansaa disse Mænd for Fanatikere, men maaske mest fordi de saa deres egne Teorier afslørede som Usandheder og tilintetgjorte.

Det er ikke muligt for en blind at bedømme Farver. Han kan ikke se, at en seende kan se, medens den seende straks kan fortælle, at den blinde er i Mørke. Saaledes er det med os. Vi ved, at vi har modtaget den kostelige Perle, at vort Øje kan se Evangeliets underfulde Lys, som overgaar ethvert andet Lys, der findes i Verden, og vi siger med den blinde, der blev helbredet: »Dette ved vi, at uagtet vi før var blinde, saa kan vi nu se.«

Til Erindring om Elias Mission

af afdøde Ældste James H. Andersen,
Salt Lake City.

Oversat af Ældste Morten A. C. Nicolaysen,
Salt Lake City.

Engles Mission førend Kristi andet Komme og Jesu specielle Sendebud for Israels Pagts Genoprettelse.

Vi har den Lykke at være Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Denne Organisation udfører et meget udstrakt Missionsarbejde. Den staar forrest i Rækken med Hensyn til Antallet af Missionærer, som er engageret i denne specielle Tjeneste og dens udstrakte Virkefelt; men dette specielle Missionsarbejde og det store Antal af Kirkens Medlemmer, som tager Del deri, angaar i Særdeleshed Virksomheden i Herrens Templer, bygget i denne evangeliske Uddeling. Dette Arbejde omfatter ikke alene Velsignelser for os i denne dødelige Prøvetilstand, men for Millioner efter Millioner af Guds Børn, som er passeret ind til Aandernes Verden uden Anledning til at lære om Jesu Kristi Aabenbaring i denne Tidsalder, førend Herrens forfærdelige Dag kommer i Verdenshistorien.

Vor Kirkeorganisation er nu den eneste paa Jorden, der anerkender, hvor nødvendigt det er at lade vor himmelske Faders Børn forstaa, at det er *en Fylde* af Evangeliets Ordinancer og det tilsvarende Ansvar at leve som Guds Hel-

lige, som vil bringe os ind til Guds Hvile«, denne Betydning af Ordet er præciseret i det 24de Vers af det 84de Kap. af Pagtens Bog, og denne Aabenbaring blev givet til Profeten Joseph Smith i 1832.

Disse Ordinancers *Fylde* eller Helhed er nærmere bestemt i de hellige Tempel Ceremonier, fredet og indviet mod Verdens Indblanding. Denne *Fylde* er *indenfor* Præcisionen af den guddommelige Plan, fremkaldt af Apostelen St. Paul, da han skrev: »Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium, thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror.« (Romerbrevet 1:16). Disse Ordinancer er ogsaa *indenfor* den guddommelige Plan, lovet i Aabenbaringen til Profeten Malachias: »Se, jeg sender min Engel, at han skal berede (ved Evangeliet) Vejen for mit Ansigt, og i et Nu kommer til sit Tempel den Herre (Kristus) som I søge, og Pagtens (Israels Pagts) Sendebud, som I have Lyst til, se han kommer, siger den Herre Zebaoth.« Dette er Profetien fra Malachias, 3die Kap., 1ste V., medens de forklarende Ord i Parantes er af Nedskriveren. Dette pludselige Komme af Herren i »et Nu« til sit Tempel fandt Sted i Kirtland Tempel den 3die April 1836, for hundrede Aar siden. Englene eller Sendebudene, som blev sendt med Evangeliet, ogsaa Autoritet, for at »berede Vejen« var Engelen Moroni, Johannes den Døber (ifølge Matthæus 10. Kap. 10. V., kommer *tilbage* fra Paradiset med den samme Mission) og de præsiderende Apostle i den første kristelige Husholdning, Peter, Jakob og Johannes samt Israels Pagts specielle Sendebud, Moses, Elisa og Elias, som fremstod og gav sig til Kende i det samme Tempel, samme Dag, lige efter at den Herre Jesus Kristus havde trukket sig tilbage. (Pagtens Bog, 27de Kap. og 110de og 109de Kap.).

Denne Kirke, af hvilken vi er Medlemmer, er ogsaa nu den eneste Organisation blandt Menneskene, som forkyn-der Opfyldelsen af det profetiske Ord, allerede fremhævet, og som administrerer og forretter i Evangeliets Ordinancers *Fylde* baade for de Levende og de Afdødes Aander, der er gaaet hinsides. Dette er i Sandhed en forbavsende og overvældende Paaberaabelse fra vor Side, et underfuldt Værk og et Under i Tankerne hos alle dem, som giver Sagen en alvorlig Opmærksomhed og Betragtning. Og dog er hele denne Virksomhed fuldtud bekræftet og stadfæstet i Vidnesbyrdene fra de fuldbyrdede Begivenheder i det sidste Aarhundrede.

Endvidere: Det er tydeligt, at Gud i Forkundskaben af hans Planer og om Efterfølgelsen og Udviklingen af de forskellige evangeliske Uddelinger siden Fader Adams Dage har forudsagt denne overordentlig vigtige Begivenhed for

denne Tidsalder, i hvilken vi har det Privilegium at leve og handle. For omtrent treogtyve Aarhundreder siden blev denne guddommelige Profeti fremsat, som den findes optegnet i det fjerde Kap. af Profeten Malachias: »Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend Herrens Dag, den store og forfærdelige, kommer. Og han skal vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med en Forbandelse.«

I Betragtning af alle de Forandringer, Forstyrrelser og Fremskridt, enten paa det kirkelige, politiske eller andre Omraader, som har fundet Sted blandt Jordens Indbyggere, saa har der fra det Tidspunkt Profeten Malachias fremsatte dette Budskab og til Aabningen af det nittende Aarhundrede, absolut aldrig været et Tidspunkt i Verdenshistorien, og hvilken man bevislig kunde pege paa, som kan siges at være en Parallel til Herrens store og forfærdelige Dag og Profeten Elias' Komme for at drage en nulevende Slægts Hjerter til en forgangen eller en forgangen til en fremtidig som skildret i denne Profeti. Det samme kan siges med historisk Paaviselighed om Herrens optegnede Profeti, hvori han siges at ville komme til sit Tempel med sin Pagts Sendebud eller Engle. I og for sig staar Profetien som et unægtelig Bevis paa, at ingen parallel Tilstand med Profetiens Indhold har fundet Sted op til denne Tid i 1836, hvor vi finder dens Opfyldelse. Ved Aabningen af det nittende Aarhundrede var et profetiske Ords Opfyldelse endnu forbeholdt Fremtiden — et Faktum, som er klart og villigt indrømmet i den hebræiske og kristelige Verden og fra andre Hold, hvor man beskæftiger sig med det Gamle Testamente. Dens Opfyldelse var derfor endnu et Fremtidshaab hos de Troende paa det profetiske Ord.

Profeten Elias kommer tilstede.

Tiderne gik, og Aarene drog nær, da »Nationernes («Hedningernes») Fylde eller fulde Antal beskikkede Aar vilde modnes«. Ved Aabningen af det nittende Aarhundrede fødtes en Dreng, som var af Israels eller Ephraims Nations Afstamning, ligesom denne er forskellig fra Fortidens Juda Nation. Denne Dreng var Joseph Smith, kaldet af den opstandne Kristus til at være en Guds Profet, og at staa som en Leder for de Sidste Dages Uddeling af Evangeliet.

Efter indtrængende Bøn til Herren modtog han i sin pure Ungdom en Aabenbaring af Jesus af Nazareth, Guds Søn, den opstandne Frelser.

Mere end tre Aar senere fra dette Tidspunkt i September 1823 modtog han en anden guddommelig Tilkendegivelse

af det himmelske Sendebud, Moroni, som i det fjerde Aarhundrede efter Kristus levede blandt Folket paa det amerikanske Kontinent, og som meddelte ham, at der var en Bog, skrevet paa Guldplader, som indeholdt en Beretning om Oldtidsfolket i Amerika. Moroni forkyndte, at »Nationernes hele Antal beskikkede Aar snart vilde *fuldkommes*«; ligeledes Profetien i Malachias Optegnelse om Profeten Elias Komme. Det var den første Forkyndelse til Menneskeslægten om Elias' nærforestaaende Genkomst. Det var om den store Profet fra Oldtiden i Israels Nation. Hans vigtige Mission finder vi omtalt i 1ste Kongernes Bog fra det 1ste til 2det Kap., 9de og 10de Kap. og senere i det Ny Testamente i Matt. 17de Kap., Mark. 9de og Lukas 9de Kap. — I den ovennævnte forkyndte og stedfundne Begivenhed erklærede Engelen Moroni om Profeten Elias:

„Jeg Herren vil aabenbare Præstedømmet til dig ved Profeten Elias Haand førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer. Og han skal bibringe Fædrenes Forjættelser til Børnenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skal bøje sig mod deres Fædre. Hvis dette ikke opfyldes, vil den hele Jord blive lagt øde ved Herrens Tilkommelse“.

Dette Budskab præsenterede en god Grund, hvorfor Løfterne, som blev givet til Fædrene, skulde bibringes eller inspirere Børnenes Følelser, da det gjaldt om for dem selv at erholde en *Opfyldelse* af de dyrebare Forjættelser, som var lovet deres Forfædre blandt Efterkommerne af det adspredte Israel i Nationerne saavel som til de tidlige Patriarker af Guds Pagts Folkerace, som tilhørte den specielle Slægtslinie, til hvem Haabet blev skænket om de guddommelige Løfters Opfyldelse. En af disse Forjættelser gik ud paa, at i Pagts Folk, som sprang fra disse tidlige Patriarker, skulde alle Jordens Slægter velsignes. I og for sig indbefattede dette ene Løfte ikke alene de Sidste-Dages Slægt endnu i sin jordiske dødelige Tilstand, men ogsaa Slægterne, som var vandret ind i Aandernes Verden; og uden at indbefatte begge kunde Velsignelsen ikke blive tilfulde realiseret. Elias' Komme med alle dens Gaver, Kræfter og Velsignelser skete, som allerede fremhævet, den 3die April 1836. Paa denne Maade blev Helheden eller Fylden i Evangeliets Ordinancer overladt den nylig organiserede Kirke, og som vi finder dem udført i vore Templer i Dag.

En ildevarslende Forbandelse over Jorden.

Lad os gøre et Tilbageblik i Sammenligning med de nuværende Tilstande. Medens Verdens materielle Sager haster

afsted, saa vilde den *afknappede* Tid og Tidens Koncentring om Guds Sag, som er givet tilkende ved denne Aabenbaring, være umulig at fatte for det almindelige Sind for Hundrede Aar siden. Folk hverken lever eller tænker paa den samme Maade som Menneskene tænkte og levede for blot en 30—40 Aar siden. Da de første Pionerer kom til disse Bjergegne med deres Oksespænd, saa var den hurtigste Tid hundrede Dage en saadan Tur fra Atlanterhavs-kysten til Pacifikkysten kunde gøres. Nu kan man foretage den samme Tur i Flyvemaskine paa mindre end ti Timer. — Jernbanetrafikken fuldendte Rejsen paa mindre end fem Dage. I 1841 foretog mine Bedsteforældre den hurtigste Sørejse med Sejlskib fra Liverpool til New York i tredive Dage. Nu kan store moderne Dampskibe foretage Sørejsen paa fire Dage. Videnskab, Opfindelser og Opdagelser har bragt saa mange og vigtige Ting for Dagen, at de truer selve Civilisationens Organisme med Undergang. Tysklands Luftminister, General Herman Wilhelm Goering, udtalte offentlig i Berlin, idet han henviste til fjendtlige Anvendelser af disse Opfindelser og Opdagelser: »Dersom Krig skulde begynde i Dag, saa vilde den europæiske Civilisation forgaa i en almindelig Blodstrøm.« Der er i Sandhed et paa-trængende Krav for Elias' Mission baade i denne dødelige og den hinsidige Aandeverden med Forfædrenes Forventninger dertil for at bevare den nuværende Menneskehed fra en fuldstændig Ødelæggelse.

Endvidere, i hine Dage varede det Uger for et Brev at blive befordret fra Chicago eller St. Louis til New York. Nu tilbagelægges den samme Afstand i et Nu af den menneskelig Stemme over Radioen, og Budskaber fører til den anden Side af Jorden, eller de kan komme fra Byrd Ekspeditionen ved Sydpolen i næsten samme Øjeblik, de er udtalt. Nulevende Mennesker udførte som Drengene deres Hjemmestudier om Aftenen ved et flimrende Tællelys. De samme Mennesker behøver nu blot at trykke paa en Knap og Dagslysets Klarhed falder over vore Værelser og oplyser vore Gader. I den nuværende unge Slægt har vi Privilegiet af Automobilens og Flyvemaskinens Ankomst, den traadløse Telegrafi, Undervandsbaaden, Radioen, den almindelige Brug af Elektricitet i Hjemmene, Fabrikerne og de offentlige Bygninger. Vi har det bekvemt, hyggeligt og sanitært med Central-Fyrsted-, Varme- og Vandrørledninger i vore Hjem i Forbindelse med Kloaksystemet.

Den Verden, i hvilken vi lever med disse og et Tusinde andre Ting har gjort den aldeles forskellig fra den, i hvilken vore Bedsteforældre levede. Oksespændet og Hestekøretøjet er næsten bleven en middelalderlig Kuriositet, og det

i Løbet af faa Aar. Hele Jordens Overflade er blevet forandret. Og dog er det ikke alt sammen paa den indre menneskelige Forbedrings Konto. Side om Side med Opfindelse og Opdagelse af nye Ting for at hjælpe Menneskeslægten, staar Videnskabsmanden, som giver os Krigsgalskabens og Ødelæggelsens Instrumenter. I Forbindelse med Dødsvaaben af nogle ældre Aargange saa bruges nu tillige Giftgassen og T.N.T. (Ekspløsvstoffet).

(Fortsættes).

Fra Missionsmarken.

Forflytninger.

Følgende Missionærer er blevet forflyttet: Lewis Sten Christensen fra Aalborg til Slagelse, Royce Hansen fra Slagelse til Aalborg, Orville F. Nielsen fra Aalborg til Aarhus, Lester Skeem fra København til Randers og Earl E. Olsen fra Aarhus til Randers.

KØBENHAVN: Den 12. September 1937 blev Ruth Hentzen Jensen døbt af Ældste Le Moyne Petersen. — Den 18. September 1937 døbt Bjerne Hansen af Ældste Geo Forrest Thompson.

Den 2. September 1937 blev Poul Sidenius, Edith Arup Busch Sidenius og Jonna Sidenius døbt af Ældste Ralph Christian Berthelsen.

Vi byder disse Søskende hjertelig velkommen i Kirken.

AARHUS: Den 5. September 1937 blev Ritta Mathiasen døbt af B. Marion Thompson, Ingrid Dorthæa Rasmussen Mathiasen og John Walther Mathiasen af Tafton C. Owen samt Anders Mathiasen af B. Marion Thompson.

Ogsaa disse Søskende ønskes hjertelig til Lykke.

INDHOLD:

Farvel til Stjernens Læsere	290	Et Farvel	297
Et andet Farvel	291	Lyset skinner i Mørket og	
Den nye Missionspræsident	291	Mørket begriber det ikke	298
Det fuldkomne Liv	292	Til Erindring om Elias Mis-	
En sand Sidste Dages Hellig	292	sion	299
Bønnens Magt	294	Fra Missionsmarken	304

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Atma L. Petersen,*

Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Orson B. West,*

Priorvej 12, København F.